

نمازهای طولانی و عبادت‌های زیاد پیامبر(ص) چه بود

در حالات پیامبر(ص) می‌خوانیم که آن قدر برای نماز و عبادت می‌ایستاد که پاهایش ورم می‌کرد. به آن حضرت(ص) عرض شد: چرا خود را این‌گونه زحمت می‌دهی؟ پیغمبر(ص) در پاسخ فرمود: آیا بنده سپاسگزار خدا نباشم؟!

در حالات پیامبر(ص) می‌خوانیم که آن قدر برای نماز و عبادت می‌ایستاد که پاهایش ورم می‌کرد. به آن حضرت(ص) عرض شد: چرا خود را این‌گونه زحمت می‌دهی؟ پیغمبر(ص) در پاسخ فرمود: آیا بنده سپاسگزار خدا نباشم؟!

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه فارس، نقش و اهمیت نماز در دین نشان دهنده عظمت و استحکام این حبل متین و ریسمان استوار میان زمین و آسمان است. ریسمان دیگر اعمال ارزشی برای صعود انسان به افق بلند سعادت کافی نیست، ولی نردبان نماز، افزون بر آن که به تنهایی وسیله عروج است، می‌تواند ثقل و سنگینی بقیه اعمال را نیز متحمل شود.

رضا اخوی کارشناس مرکز تخصصی نماز[1] در کتاب «#ثانیه‌های انس» یکی از مهم‌ترین راهکارهای انس با نماز و چشیدن لذت نمازگزاری را تقویت خداباوری و دلدادگی می‌داند و در خصوص دومین راهکار انس با نماز می‌نویسد:

یکی از ویژگی‌های بارز انسان، فقر ذاتی و نیازمندی همیشگی او نسبت به خالق هستی است، به فرموده پروردگار «#يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ»؛ شما به خداوند نیازمند هستید و او از شما بی‌نیاز است.

حال که او «#غنی» است که هست، «#غنی» و هیچ نیاز و احتیاجی ندارد، امر، فعل و رهنمود او، به جز حکمت و کرم به مخلوق نیست.

*زبان حال مخلوق

همه انسان‌هایی که با حقیقت وجود خود آشنا هستند، نیاز خود را می‌دانند و موظف به سپاسگزاری و تشکر از کسی که به آنان نعمت و تحفه‌ای عطا کرده می‌دانند و این قدرشناسی نوعی زبان حال است که نشانگر لیاقت هدیه گیرنده است..

این قدرشناسی و درخواست تداوم عنایت، زمانی رنگ جدی‌تری به خود می‌گیرد که همه چیز انسان وابسته به او باشد و بر پایه عنایات و توجهات او قرار داشته باشد.

خدایی که ولی نعمت ماست و هرچه داریم از لطف و عنایت و احسان اوست و همه جیره خوار خوان کرم او هستند و اگر لحظه و آنی دست عنایت خویش را از سر بندگان بردارد، همه به فلاکت و بدبختی خواهند افتاد.

فضل خدای را که تواند شمار کرد؟/ یا کیست آنکه شکر یکی از هزار کرد؟...

الوان نعمتی که نشاید سپاس گفت/ اسباب راحتی که نشاید شمار کرد

*تلاؤ قرآن

سوره‌های فراوانی همانند «#الرَّحْمَن» و «#روم» پر است از یاد آلا و نعمت‌های الهی «#قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ اللَّهُ»؛ بگو چه کسی از آسمان‌ها و زمین روزی‌تان می‌دهد؟ بگو: خدا! (سوره سبا، آیه 24).

سخن نهایی را خداوند در این آیه بیان کرده است: «#وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا»؛ و اگر نعمت‌های خدا را بشمارید، هرگز نمی‌توانید آن را احصا کنید، خداوند غفور و رحیم است.

امیرمؤمنان(ع) در ناتوانی انسان از حمد خدا و شمارش نعمت‌هایش می‌فرماید: «#الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَبْلُغُ مِدْحَتَهُ الْقَائِلُونَ وَلَا يُحْصِي نِعْمَاءَهُ الْعَادُّونَ»؛ خداوندی را سپاس که گویندگان هرگز به کنه مدح و ثنای او نمی‌رسند و شمارندگان، نعمت‌های او را نمی‌توانند بشمارند».

مهربانی و لطف و کرم الهی، از زبان مبارک امام عارفان امام حسین(ع) شنیدنی است: «#مرا نشو و نما دادی و پیش از این نیز

به من مهر ورزیدی، به وسیله رفتار نیکویت و نعمت‌های شایانت که پدید آوردی خلقتم را از منی ریخته شده و جایم دادی در سه پرده تاریکی (مشیمه و رحم و شکم) میان گوشت و خون و پوست و گواهم نساختی در خلقتم و واگذار نکردی به من چیزی از کار خودم را سپس بیرونم آوردی بدانچه در علمت گذشته بود، از هدایتم به سوی دنیا خلقتی تمام و درست و در حال طفولیت و خردسالی در گهواره محافظتم کردی و روزیم دادی از غذاها شیری گوارا و دل پرستاران را بر من مهربان کردی و عهده‌دار پرستاریم کردی مادران مهربان را و از آسیب جنیان نگهداریم کردی و از زیادی و نقصان سالم داشتی، پس برتری تو ای مهربان و ای بخشاینده.

***نماز و حس نیازمندی**

اقامه نماز نوعی قدرشناسی به درگاه خالق کریمی است که لحظه به لحظه عنایتش را بر ما مستدام می‌دارد و انسان با عبادت خود، ضمن سپاسگزاری از نعمت‌های موجود، جبهه شکر به درگاه الهی می‌ساید، از این رو در حالات پیامبر گرامی(ص) می‌خوانیم که آن قدر برای نماز و عبادت می‌ایستاد که پاهایش ورم می‌کرد، آن قدر نماز شب می‌خواند که چهره‌اش زرد می‌شد، به آن حضرت عرض شد: چرا خود را این گونه زحمت می‌دهی؟

حضرت در پاسخ فرمود: «افلا اکون عبداً شکوراً!؛ آیا بنده سپاسگزار خدا نباشم؟!